

3 רפתנים איבדנו במלחמה, יהונתן חג'בי, נער לפני גיוס ממושב יכני, שנרצח בבוקר שבת, ראובן הייניק, מנהל רפת כיסופים, שנרצח ביום שני ה-9.10 ויפתח גורני, מנהל רפת באר מילכה שנהרג בקרב מול המחבלים כחבר ביחידת הלוט"ר המרחבית.

'משק הבוקר והחלב' מרכין ראש ומביא את סיפורם. **יהי זכרם ברוך!**

האהבה הגדולה של יהונתן חג'בי ז"ל

ראובן זלץ

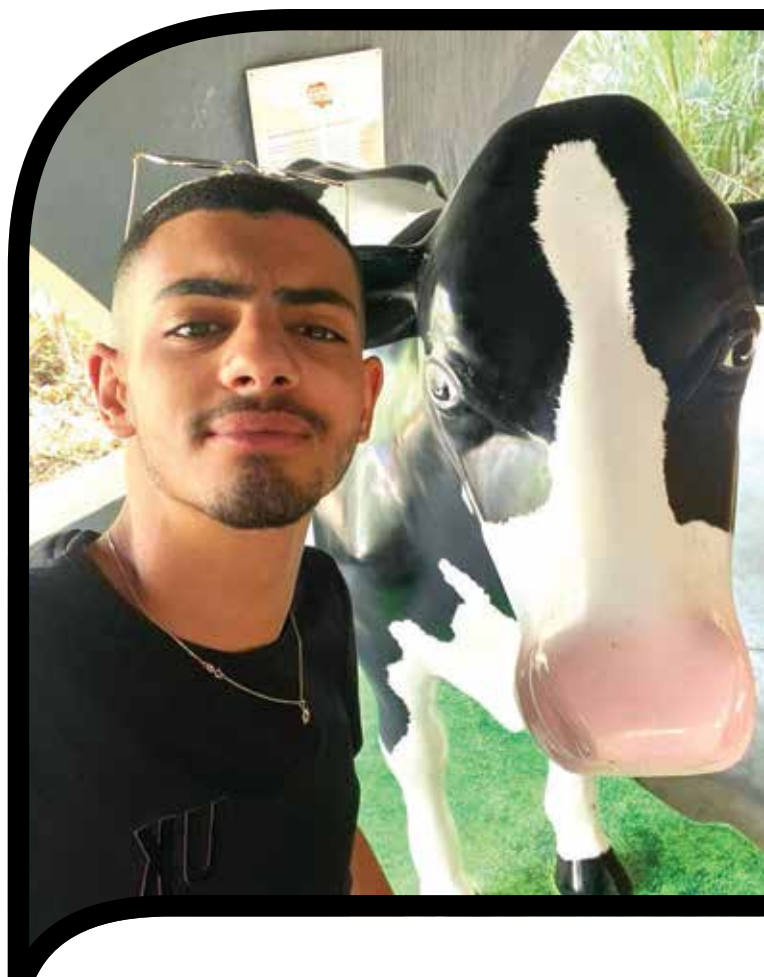
אי אפשר להפריז באהבתו של יהונתן לבעלי חיים בכלל ולפרות בפרט. הנער שאמור היה להתגייס לצה"ל בתחילת נובמבר, נרצח על ידי מחבלים בשבת השחורה, סמוך למקום שאהב כל כך, הרפת המשפחתית במושב יכני.

בן 18 ו-9 חודשים היה, פרח מיוחד. יהי זכרו ברוך •

אריאל זהבי, 38 רבש"צ מושב יכני, ב-7 השנים האחרונות ומנהל את הרפת המשפחתית במושב, היה אולי האיש הקרוב ביותר ליהונתן, הבן של אחותו הגדולה. אריאל "בזמנו אחותי גרה באלפי מנשה, היא חזרה לדרום לפני כ-4 שנים בשביל יהונתן, כי הוא רצה להיות קרוב לבעלי חיים, זו היתה פשוט אהבה ענקית. ילד עם נוכחות מדהימה, היה אמור להתגייס בסוף נובמבר, רצה להתגייס רק ליחידת עוקץ להיות עם כלבים, לא רצה לשמוע על שום דבר אחר."

מבין שהוא היה מעין ד"ר דוליטל קטן?

"ממש ככה, זו הגדרה מעולה, מאז שאני זוכר אותו, הוא אהב בעלי חיים, יש לנו 92 חולבות ברפת הנוכחית ויהונתן ידע את השמות של רובן, זה היה בנוהל. תמיד התווכחנו על איזה פרות למכור, הוא מאוד נקשר לפרות. כל הטלפון שלו היו עם

תמונות של פרות, זו היתה האהבה המטורפת שלו הוא היה ילד מאוד אהוב, אך דעתן גדול, מדריך בתנועה. כל פעם שלא הייתי ברפת, הוא היה תופס פיקוד מבלי לשאול אפילו, יהונתן היה צימחוני ובעל תחושה עמוקה של חמלה לכל הולך על ארבע, אני מדבר עליו ודמעות בעיניים, באמת עצב גדול".

סיפור אחד שיתאר את יהונתן?

"יש המון אבל אספר לך אחד שתבין מי הוא היה הילד המקסים הזה. היתה לי פרה שקבלה קדחת חלב, נתנו לה קלציום, לא עזר, עוד מנה לא עזר, אני כבר התייאשתי. אבל יהונתן לא התייאש, הוא ישב איתה כל הלילה, דאג לתת לה אוכל ומים, ניקה לה את העטינים ובסוף היא הבריאה וחיה עד היום. זה יהונתן, ילד של אהבה. מעבר לכך שהוא היה רפתן על מלא, מטפל ביונקיה, חולב, מאכיל, מטפל, מזריק, מזריע, עוזר בלידות, רפתן במלוא מובן המילה. היתה לו אהבה לא מוסברת לפרות, הוא היה קורא להן והן באו אליו".

איך תזכור אותו?

אריאל עונה בבכי "את הנוכחות שלו, האהבה שלו לפרות, אני עדיין לא מבין שהוא לא פה איתי, הוא חסר לי בכל דקה ביום, זה מטורף, קשר כזה לא היה לי עם אף אחיין ובכלל, קשר קרוב מאוד. תשמע, מאוד חשוב לי שיידעו כמה הוא אהב את הפרות, את הענף הזה." ▲

יכיני סרט מלחמה

אריאל מתאר במילותיו את השבת השחורה, לקרוא ולא להאמין

"המלחמה תפסה אותי בחופשה בנקוק ובדרך לארוחת בוקר בבית חב"ד. ולפתע הטלפון לא הפסיק לרטוט, אני מבין שקורה משהו. נכנסתי לאיזו חנות, מכניס את הטלפון לטעינה ומתחיל לתפקד. בסביבות 07:00 בבוקר מבקש מהתושבים ביכיני להיכנס למרחבים מוגנים ולהסתגר בבתים. פותח את המצלמות בישוב ורואה בלייב את המחבלים נכנסים לישוב. 8 מחבלים, נכנסו ממש לתוך הישוב, הם נתקלו בכניסה בכוח מג"ב שעבר במקום ממש במקרה, הקצין שם הבין את הסיטואציה וחתרו למגע עם המחבלים. ואז חוליית המחבלים התפצלה לשתיים. חוליה אחת התחילה לרצוח ברחבי הישוב, המחבלים רצחו 5 תושבים. ואז אני רואה שהם גונבים רכב של בת דודה שלי, המפתח היה ברכב, מניעים וטסים אלי הביתה. הם לדעתי ידעו בדיוק מה הם מחפשים, הערכה אישית שלי שהם ידעו איפה גרו כל הרבשצי"ם בעוטף. יהונתן גר אצלי בעיקר בימים שלא הייתי במושב. באותו בוקר שבת ארוך, יהונתן ישב בחוץ, במרפסת, המחבלים ירו בו ורצחו אותו, הם גם זרקו רימון על אבא שלי, שלמזלנו לא התפוצץ. ואז ניסו לפרוץ את הבית, שוב, למזלי הם לא הצליחו. זה בגדול הסיפור. חמשת הרוצחים חוסלו לבסוף בכניסה למושב על ידי כוח צה"ל".